

ter att för framtiden garantera en hög ekonomisk framstegstakt. Därmed minskas också våra möjligheter att på sikt öka bidragsverksamheten till u-länderna.

I detta läge kan jag inte finna det konsekvent att genomföra en åtgärd som till sin ekonomiska innebörd motverkar det huvudsyfte som angivits för den ekonomiska politiken under nästa budgetår, nämligen att minska importen.

Jag anser det därför vara motiverat att ikraftträdandet av de föreslagna tulllätnaderna uppskjutes till den 1 juli 1967.

Med stöd av det ovan anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta att ikraftträdandet av den vid proposition nr 14 fogade förordningen om ändring i tulltaxan den 12 september 1958 (nr 475) skall äga rum den 1 juli 1967.

Stockholm den 26 januari 1966

Arvid Enarsson

Nr 508

Av herr Enarsson, om *höjda ortsavdrag för folkpensionärer.*

(Lika lydande med motion nr 655 i Andra kammaren)

Stockholm den 26 januari 1966

Arvid Enarsson

Nr 509

Av herr Enarsson m. fl., om *vissa ändringar i förmögenhetsbeskattningen.*

(Lika lydande med motion nr 649 i Andra kammaren)

Den statliga förmögenhetsskatten är i förekommande fall en för skattskyldiga fysiska personer mycket kännbar skatt, eftersom den tillkommer som en extra belastning ovanpå den vanliga progressiva inkomstskatten. Förmögenhetsskatten utgår även den efter en progressiv skala med skattesatser från 5 promille till 18 promille. Den skattepliktiga förmögenheten utgöres av kapitalvärdet av den skattskyldiges tillgångar i den mån samma värde överstiger

kapitalvärdet av hans skulder. Såsom tillgångar upptages bland annat fastigheter, lös egendom avsedd för stadigvarande bruk i den skattskyldiges förvärvsverksamhet, aktier, obligationer och kontanta medel.

Den nu gällande skatteskalen överensstämmer med den skatteskala som fastställdes år 1952 med den avvikelser att skattepliktsgränsen sistnämnda år bestämdes till 50 000 kronor. Skattepliktsgränsen höjdes genom beslut av 1957 års riksdag till 80 000 kronor och vid 1965 års riksdag till 100 000 kronor. Dessa justeringar dikterades bl. a. av en önskan att lindra den skärpning av förmögenhetsskatten, som beräknades uppkomma i anledning av 1957 och 1965 års allmänna fastighetstaxeringar.

I allmänna skatteberedningens år 1964 avgivna förslag till nytt skattesystem behandlades även förmögenhetsbeskattningen. Utredningen uttalade sig till förmån för en anpassning av nämnda beskattning med hänsyn till penningvärdeförsämringen och till önskemålet att avföra från beskattning de förmögenheter, som fanns i de lägsta skikten. En uppräknings av skattepliktsgränsen efter den penningvärdeförsämring, som ägt rum från 1957 till november 1963, ansågs av skatteberedningen motivera en höjning av angivna gräns till ca 100 000 kronor; med hänsyn till den fortskridande penningvärdeförsämringen förordades emellertid som ett provisorium att skattegränsen sattes till 125 000 kronor, att gälla fr. o. m. 1966 års taxering. Därjämte innefattade förslaget en ändring i skatteskalen så att denna börjar med en skattesats av 7 promille och slutar som den nuvarande med en skattesats av 18 promille.

Den fortskridande penningvärdeförsämringen har otvivelaktigt medfört en stark skärpning av förmögenhetsskatten, i det att progressiviteten inneburit ett skärpt skatteuttag ofta utan att en motsvarande höjning av förmögenhetsavkastningen ägt rum. Till följd av den värdestegring på kapitaltillgångarna som skett har vidare ett stort antal förmögenheter, som tidigare legat under skattepliktsgränsen, kommit ovanför densamma.

1965 års allmänna fastighetstaxering medförde en stark höjning av taxeringsvärdena på vissa fastigheter. Vederbörandes inkomst och skatteförmåga blir emellertid icke större genom att taxeringsvärdena uppjusteras och det formella förmögenhetsvärdet stiger.

Enligt vår mening talar övervägande skäl för att i överensstämmelse med allmänna skatteberedningens förslag skattepliktsgränsen höjes till 125 000 kronor och att samtidigt därmed de av skatteberedningen föreslagna mindre justeringarna av skattesatserna i bottenkikten vidtages.

I den mån förmögenheten utgöres av produktiva tillgångar i den skattskyldiges rörelse eller i jordbruk eller skogsbruk, vilka har karaktären av nödvändiga arbetsredskap, synes det rimligt att förmögenhetsvärdet beräknas till ett nedsatt belopp eller att dylika förmögenhetstillgångar rent av undantages från skatteplikten; i annat fall blir skatten i realiteten en skatt på produktionsmedlen, något som icke kan överensstämma med principerna för

en sund beskattning i ett samhälle, där man eftersträvar en hög framstegstakt. Det är att märka att i samband med den fortgående mekaniseringen inom industri, handel, jordbruk och skogsbruk allt större krav ställes på tillgång till kostnadskrävande maskinell utrustning; denna kan uppgå till icke oväsentliga värden även i mindre och medelstora företag.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte

dels besluta fastställa skattepliktsgränsen för förmögenhetsskatten till 125 000 kronor samt antaga de ändrade skatteskalor, som föreslagits av allmänna skatteberedningen, och att vederbörande utskott måtte utarbeta erforderlig lagtext;

dels ock i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag till riksdagen om sådan ändring i gällande bestämmelser i ämnet, att produktiva förmögenhetstillgångar, som användes i den skattskyldiges förvärvsverksamhet, i rörelse eller i jordbruk och skogsbruk, skall i viss omfattning befrias från förmögenhetsskatt respektive upptagas bland tillgångarna till reducerat värde.

Stockholm den 26 januari 1966

Arvid Enarsson

Ragnar Sveningsson

Carl Eskilsson

Nr 510

Av herr Eriksson, Karl-Erik, om *lättnader i beskattningen för personer med nedsatt skatteförmåga.*

(Lika lydande med motion nr 631 i Andra kammaren)

Stockholm den 26 januari 1966

Karl-Erik Eriksson